

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Epitaphios Incomparabili ac rari exempli Matronæ,
Magdalenæ Cloeliæ Bussingiaë, Conjugi desideratissimæ
Viri ... Casparis Bussingii, Comitatum Oldenburgensis &
Delmenhorstenis Superintendentis ...**

Brincmann, Nicolaus

Oldenburgi, MDCCXII.

VD18 13035282-004

Nondolorest Major, quam cum violentia mortis Unanimi solvit corda ligata
fide!

[urn:nbn:de:gbv:45:1-783314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:gbv:45:1-783314)

recteque à Poeta scriptum existimo : *Omnis amor magnus ; sed aperto in conjugem major.* Id Alcestis, Admeti Theſſalorum Regis uxor suo satis luculenter confirmavit exemplo. Cum enim à Diis obtinuisset, ut vicaria alterius morte suam declinaret : Ubi dies decretoria advenit, nullus nec amicorum, nec liberorum, nec fratrum inventus est, qui id faceret : sola fuit Alcestis uxor, quæ mariti vitam suæ dispendio redemit. Quid mirum igitur, si quo ardentior inter conjuges fuit amoris flamma ; hoc ferventiores dolorum ex separatione in animum immittantur faces ? Magnum idcirco esse dolorem oportet Vidui, & tantum, quo quidem majorem vix posse contingere nato homini ; existimare convenit. Ferretamen oportet, quæ mutari non possunt ; nec ullum ad profligandum moerorem ac ægritudinem præsentius aliud remedium est, quam persuadere animo, sic voluisse Deum ; qui cum optimus sit, ne cogitare saltem aliquis debet, quod mali naturam habeat ; nedum ut immittat nobis, quod non bonum & profuturum, si recte utamur. Adquiescendum in Dei voluntate est, qui res humanas pro suo dispensat arbitrio, & certum cuique vivendi spatium terminumque præscribit : quippe in cujus manu spes ac vitæ sunt hominum omnium. Adimat ille quod dedit boni, & charum nobis fuit, ferre oportet, & illud ipsum pro munere interpretari ; quod concessit & dedit. Quid igitur querimus ? quid maceramus animum dolore, quando componenda conjux est ? nempe ea lege accepimus, ut redderemus, quando reperceret, qui dedit. Licet tergiversetur quam maxime, cedendum tamen est : & cum inutili luctu nos diu affliximus, eo tandem veniendum tamen, ut cum magistro patientiæ exclamemus : *Dominus dedit ; Dominus abstulit ; sit nomen Domini benedictum!*

Solatio interim fuerit moestissimo viduo, *Mæcenati ac Patrono meo maxime reverendo*, tum vita honeste & cum virtute acta, tum ipsa etiam defunctæ mors, quam ita obiit, prout omnino decebat eam, quæ non tam nomine, quam re & animo & tota vivendi ratione erat Christiana. Hoc in omni vita jucundius, & ultra quod nulla felicitas ascendere potest. Hic summa laus, hic apex gloriæ nostræ positus. Interim tamen nihil absurdum erit, & cætera, quæ ad vitam ejus pertinent, exponere : si non laudandi, tamen erudiendi gratia. Optimum enim instituendi genus, exemplis docere. Ingressa est fragilitatis curriculum *Böſſoviz* in Ducatu megalopolitano Anno salutis per Christum recuperatæ supra millesimum sexcentisimum sexagesimo quarto, circa sextam vespertinam, die undevicesimo Martii. Patrem sortita est virum admodum reverendum & clarissimum, Dominum *JOHANNEM Krüger* / initio Pastorem zum hohen Brith in Ducatu Vandaliz ; deinde Böſſoviz in ipso megalopolitano Ducatu. Cui spartæ lumina cura, fide & diligentia ad annum usque 1665. præfuit, sub cujus finem ab illustrissimo Comite Oldenburgensi & Delmenhorstensi, Domino *Antonio Günthero*, Consistorii Assessor & Pastor Lambertinus cum omnium plausu & consensu elementer horum vocatus est : quod sacrum tamen munus vix novem hebdomadas sustinuit in aulam coelestem a supremo rerum Arbitro translatus, cum sacri muneris tredecim ; triginta vero & tres totius sui ævi annos explevisset. Matrem habuit *Elſaben Brocktorffen* ; Oldenburgi Holſatiz, in Ducatu Wagriz, ex honesta Brocktorffiorum Familia oriundam : Feminam singulari pietate elegantissimisque moribus & omnium virtutum matrimonialium laude apprime decoratam. Hi optimi ejus parentes nihil prius, nihilque habuerunt antiquius, quam ut mature per salutaris lavacri adspersionem in album vitæ æternæ nostra reciperetur & elegantissimo nomine *Magdalena Clælia* insigniretur : nomine, quod ipsam scæderis in baptismo cum Deo ætæ perpetuo commonefaceret, cujus nomen illi erat *טורר* *Turris fortissima*, ad quam se iusta hæc conferebat & exaltabatur : *Proverb. XVIII, v. 10.* Bimula existens cum piis parentibus ad nostros Oldenburgenses lares commigravit, ubi Patrem præmatura nimis mors ipsi non tantum eripuit ; sed & brevi intervallo contagiosa lues omnes ejus Germanos Germanaque abstulit.

Adquod

*
1664

malum aliud detrimenti genus accessit, Oldenburgense nempe incendium, omnes matris facultates consumens, hac cum pia matre vidua unice relicta. Quo autem studio, qua pietate, qua reverentia, qua patientia incomparabili, post jam dictum incendium dulcissimæ suæ matri per integrum quadriennium, ad extremum vitæ halitum ægræ, nostrain serviverit, si insisterem dicere, maxima nobis nasceretur historia: cui pertexendæ hæc brevia spatia, quibus impræsentiarum includimur, minime sufficiunt. Parentibus morte ablati piæ animæ qui bene cuperent & facerent non defuerunt. Anno enim 1684. cum præcipuo quodam Consiliario & ministro regio Bremam concessit, ubi animi virtutisque ejus majestas mœstissimi jam vidui, tunc celeberrimi Athenæi regii bremensis membri, pectus adeo perculit ac commovit castoque sui amore repellent, ut subsequente anno 1685. ipsis calendis septembribus solenni benedictionis sacerdotalis ritu, fuditque ad Deum precibus in suavissimum thori vitæque adjutorium marito amantissimo sociata sit. Quo in matrimonio inter dulcissima constantissimi ac sincerissimi amoris specimina viginti septem fere, o utinam plures, annos vixit. Bremæ quidem ad annum usque 1692. Hamburgi postea undeviginti annos cum dimidio, hic Oldenburgi demum fere triennium cum marito degit; quo ultimo triennio variis morborum generibus; acutissimis in primis calculi torminibus continuo correpta fuit. Etsi vero omnia, quæ requirebat natura morbi, & ægrotantis conditio admittebat, remedia adhiberentur, tolli tamen & expugnari morbus non potuit. Cum itaque satis debilitatæ essent vires, & morbo præterea indies magis magisque affligerentur, gravissime tandem periculosissimeque decumbere cœpit. Ubi summa iterum diligentia studioque ab excellentissimis clarissimisque medicis ejus suscepta fuit curatio, nihil tamen ad recuperandam valetudinem effectum fuit, sed in deterius ire res visæ sunt. Et quia impletus jam erat positus à Deo terminus vitæ, quem nemo transgredi potest, sexto hujus mensis julii die, circa quintam matutinam, placido prorsus lenique soluta obitu rebus excessit humanis, spiritum immortalis Creatori, Sospiratori & Sanctificatori reddens ac commendans; cum in hac mortalitate XLVIII. annos tres menses, sex dies & decem horas exegisset. Atque sic nostra *Clælia* non minus quam olim nobilis illa virgo romana, per *Tibrim* hujus mundi incolumis in coelestem patriam tranavit; ubi ipsi non, statua aliqua marmorea, brevi tempore peritura, ut *Clæliæ romanæ*; sed duæ simul statuæ sunt positæ omni ære perenniores. Illæ nimirum quarum scriptura meminit. 1. Reg. vii. 21. & 11. paralip. III. 3. 17. quarum altera merito vocatur *יצי* i. e. *stabiliet*; ipse enim *Iesus* in æterna sua gloria *Magdalenam Clæliam* suam hic *ὀλιγον παύσασαν* jam *instaurat, stabiliet, confortat & fundat* 1. Pet. v. 10. Altera autem *יצי* i. e. *in eo robur*; in *Sospiratore* scilicet *Iesu*, cujus virtute & fide mundum vicit & *ἀμαρτανίων τῆς διχνης εἰσφάρον* reportavit 1. Pet. v. 4. Nos liberatæ è corporis carcere animæ statum gratulamur felicissimum, exuviis requiem, & certissimam cum potiori illa parte in die judicii unionem precamur. *Maxime-Reverendus ac Magnificus Dominus* viduus autem, quem hæc avulsio optatissimæ Conjugis in magnum luctum conjecit, frena injiciet dolori, qui *ipsum nunc coquit & versat sub pectore fixus*; utpote qui ex scriptura divinitus inspirata, hæc me etiam non suggerente, certum habet & alios docet, fore, ut etiam corpora à mortuis in vitam revocentur; perferet ergo fortissime dulcissimæ suæ Conjugis mortem, quam in meliorem orbem præmisit, quam brevî temporis intervallo cum gaudio recipiet, & qua cum in omnia seculorum secula vitam omni parte beatam transiget. Nos vero quod attinet pio ac debito luctu hoc funus prosequamur, pia recordatione & devota ad eandem præparatione instructi. Publicat, 19. Julii anno O. R. MDCCXII.

Ein vormalß Noach der Gerechte
 Betrübt in seinen Kasten steigt;
 Wie Er dem sündlichen Geschlechte
 Des Höchsten Zorn zuvor gezeigt.
 Sah' Er bald wie die Wasserrwogen
 Am Himmel sich zusammen zogen.

Die Wellen hört' Er schrecklich brausen
 Des Himmels Fenster öffn'ten sich/
 Die Winde fiengen an zu lausen
 Und stürmeten entfegiglich/
 Er selbst ward Abends als den Morgen
 Umschrenckt mit lauter Schreyen

Wie Er drauf lange
 Wohin Ihn trieb sich
 Ließ endlich Gott an
 Ein Höchst erfreulich
 So denckt der fromme
 Und läßt nach Sturm

Mir deucht / daß Noach
 Ein Bildniß treuer
 Die unter vielen Centen
 Nie sind von Angst
 Bis sie nach sehnlichen
 Ein frölich : Gehe an

Wenn ich die schwere
 Die den Höchstseelge
 Und wie die bittern Er
 Von Gott Ihm häu
 So kunte freilich dieses
 Ihm wenig Trost und

Wohl aber ist nun seine
 Nachdem das Band
 Und Gott Sie aus der
 Zu sich in Himmel for
 Wohl dem der so wie J
 Aus Babel kan zu Salen

Indes nimm dich O Hi
 Der Höchst betrübten
 Weil Menschen Trost hie
 Und Ihren Schmers n
 Laß du O Gott / all ihr
 In Freud und Lust verwe

